

இது சீனப் புரட்சியின் அறுபத்தி மூன்றாம் ஆண்டு. புரட்சிக்குப் பின்னால் மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம் என்ற அரசமைப்பின் கீழ் நடப்பெற்ற தரேதலை விளக்குகிறது இந்தக் கதை. "கம்யூனிஸ்டு நாடு என்றால் தரேதலே கிடையாது, கட்சியின் சர்வாதிகாரம் தான்" என்றும், நமது நாடான ஜனநாயக நாடென்றும் மூதலாளித்துவப் புத்திரிகைகள் தொடர்ந்து பொய்ப்பிரச்சாரம் செய்கின்றன.

இந்திய ஜனநாயகத்தின் யோக்கியதையை நாம் புதிதாக அம்பலப்படுத்தத் தவேயில்லை. கடைகள், கிரிமினல்கள், திருடர்களதைத் தவிர வேறு யாரும் வடேபாளராக நிற்க முடியாது என்பதை மக்களே அனுபவப்பூர்வமாக உணர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சீனத்தில்லோ, மக்களுக்குத் தொண்டாற்றி, மக்களின் மதிப்பையும் அங்கீகாரத்தையும் பெறாத யாரும் வடேபாளராகக் கட்டப் போட்டியிட முடியாது என்பதையும், வடேபாளரின் குற்றநிறைவுகள் மக்கள் மத்தியில் அலசி ஆராயப்படும் என்பதையும் இச்சிறுகதை தெளிவுபடுத்துகிறது.

அனாதைத்துக்கும் மலோக, பணை விடுதலை, பணைகளின் குடும்ப, சமூக, அரசியல் அடிமதைத் தனங்களான எதிர்த்த போராட்டம் உழைக்கும் மக்கள் மத்தியில் எப்படி நடத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அலங்காரங்கள் இன்றி மிகச் சாதாரணமாக விவரிக்கிறது இக்கதை.

இந்தியாவைப் போலவே மிகவும் பின்தங்கியிருந்த சீனத்தில் சூமார் 45 ஆண்டுகளுக்கு முன் தரேதலின் நின்ற ஒரு பணை வடேபாளரின் அனுபவம் இது. இங்கே பணைகளாகக் காண ஒதுக்கீடு மலம் பஞ்சாயத்துத் தலைவியான பணைகள் 'அவர்' மலம் தான் ஆட்சி நடத்த முடிகிறது- என்ற வடேக்கேடும் இந்தக் கதையைப் படிக்கும் போது நனைவாக்கு வரத்தான் செய்கிறது.

இதுவே சீனத்தின் மூதல் தரேதல், நாடு முழுவதும் தரேதல். யாரைத் தரேந்தெடுப்பது? - அதற்காகத் தான் இன்றைய கிராமக் கட்டடம். ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ப பிரதிநிதிகள் எவ்வளவு என்று தீர்மானித்திருந்தார்கள். அவர்களைப் பிராந்தியத்திலிருந்து தரேந்தெடுத்து மக்கள் பேராயத்துக்கு (மக்கள் காங்கிரஸ்) அனுப்ப வேண்டும்.

2 / 9

4 / 9

9 / 9